

[Poul Hansen (Svendborg).]

ningerne er bristede paa Grund af disse skamløse Terrorhandlinger, Schalburtagen, fra Tyskernes og deres Banditters Side.

Men ogsaa paa anden Maade kunde man komme til Hjælp i den vanskelige Situation, som opstaar for mangen lille Grundejer. Jeg vil her indskyde, at Grundejerne ikke alene bestaar af de Udbytttere, vi kender fra de store københavnske Ejendomme. Det er i høj Grad ogsaa Smaafolk, Arbejdere, Tjenestemænd og ligestillede, samt efterhaanden ikke saa faa Sammenslutninger af Smaakaarsfolk, der gennem Andelsforeninger og andre sociale Selskaber har skabt sig smaa, men gode Hjem. Det bebudes nemlig, at man agter at opkræve Bidragene over 5 Terminer, altsaa $2\frac{1}{2}$ Aar. Det vil sige, at man i fuldt Alvor vil paalægge en Arbejdsmand, der bor i et Hus, brandforsikret for 20 000 Kr. — og det er ikke noget ret stort Hus i Dag — en Husleje-forhøjelse paa ca. 100 Kr. aarlig i de næste $2\frac{1}{2}$ Aar. Det samme gælder ogsaa Andelshavere i 2—3 Værelsers Lejligheder. Kan man ikke komme til Hjælp paa anden Maade — f. Eks. ved at tage Schalburtagerne paa Samfundets Kappe —, saa kunde man i alle Tilfælde udnytte Loven og fordele Bidragene over 10 Aar. Jeg ser ingen Hindring herfor i Lovens Tekst. Det vilde gøre det mere overkommeligt for den lille Mand, og de mange sociale Selskaber havde maaske saa — jeg understreger „maaske“ — en Mulighed for at fordele Udgiften over Driften. Jeg kan nemlig slet ikke se, hvorledes en hel Del af de sociale Selskaber skal kunne udrede disse Penge. Da de ikke er Andels-selskaber, kan de ikke forhøje Lejen, og de har ingen Fond til at betale disse Bidrag af.

Endvidere kunde man udmærket lade Panthaverne deltage i Udgifterne; det vilde være ganske rimeligt, thi ogsaa de har nydt godt af den Sikkerhed, som Loven gav Ejendomsbesidderne. Ja, jeg vilde mene, at det er en ganske rimelig Udgang, og det har da ogsaa været berørt under Sagens Gang gennem Rigsdagen, men blev dengang udsendt, til man efter Krigen havde Overblik over Slagets Gang. Selv om der nu er Dækning gennem Forsikringsforbundene — naar man altsaa har faaet krævet disse Præmier ind —, kan det ikke siges at være nogen urimelig Belastning for Panthaverne, der

gennem Investeringen i Ejendommene har haft betydelig bedre Forrentningsforhold end mange andre Kapitalindehavere i disse Aar med lavere Rente.

For en Sikkerheds Skyld vil jeg — for at ingen letsindigt skulde prøve paa at løse dette Spørgsmaal paa anden Maade — tilføje, at Sagen er Lejerne uvedkommende. Det er ikke deres Ejendom. De nyder ikke Fordelen ved at være Ejendomsbesidder, ejer ikke hans Tryghed — og det betyder meget i disse Tider med Mangel paa Lejligheder — og ingen Andel i Amortiseringens Goder, og kan derfor ikke have nogen Andel i disse Byrder. Jeg afviser derfor ethvert Forsøg paa at lette Byrderne ved at vælte Vanskelighederne over paa Lejerne.

Det ligger nu i den højtærede Indenrigsministers Haand sammen med Rigsdagen at finde en rimelig Udgang paa dette Problem. Og det haster, hvis ikke Tusinder af smaa Ejendomsbesiddere i Byerne skal udsættes for store økonomiske Vanskeligheder og Nedsikring af deres Levefod paa Grund af denne store ekstra Udgift. Jeg opfordrer derfor Ministeren til snarest at gøre Udvej for, at større Lighed mellem Grundejerne opnaas, og en rimeligere Fordeling mellem de interesserede og Samfundet tilvejebringes.

Mange ærede Medlemmer har berørt de vanskelige Materialeforhold, som hemmer Byggeriet, og har efterlyst Ministeriets Stilling hertil. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, saa meget mindre som mit Parti har stillet en Forespørgsel herom til den højtærede Indenrigsminister, og jeg naturligvis vil afvente denne Debat. Men der er et Forhold, der er kommet mig for Øre, og som har slaaet mig med Forundring. Der skal efter Sigende i Øjeblikket her paa selve Christiansborg, hvor vi altsaa grubler over Materiale-mangelen i Byggeriet — 2 Etager over, hvor vi sidder —, findes flere Titusinder af dejlige glasserede Tagsten, oplagret paa Loftet i selve Rigets Borg. Til hvad Nytte ved ingen, men Støv kan de vel i alt Fald samle.

Jeg finder derfor Anledning til at forespørge rette vedkommende — og det er sikkert den højtærede Indenrigsminister: Hvem i Alverden er den Hamster, der ruger over denné for Byggeriet saa værdifulde Skat? Jeg opfordrer den højtærede Mini-